

SPRAVEDLIVÍ svůdci žen (v karanténě)

Miroslav
Zach

Spravedliví svůdci žen (v karanténě)

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Miroslav Zach

Spravedliví svůdci žen (v karanténě) – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Miroslav Zach

SPRAVEDLIVÍ
svůdci žen
(v karanténě)

2024

● ■ pointa

Text © Miroslav Zach

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7691-390-5

ISBN e-knihy 978-80-7691-452-0 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-453-7 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-447-6 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Motto:

Lidské konání jest pramenem trvalého obveselení.

DÍL PRVNÍ

Protestní konference
kavárenských zahálečníků.

1. kapitola

I.

Františka Skřivánka analytikové považovali za celkem zlepšitelného záletníka. On sám se však řadil spíše k Platformě spravedlivých svědků žen. V den jarní rovnodennosti původně hodlal novou sezonu zahájit skromnou kavárenskou zahálkou. Bohužel mu v tom zabránila nevděčná pandemie a nouzový stav. Oblíbená kavárna Otevřel měla zavřeno.

Na serveru Panicato, který se specializuje na boj proti ta-semnicím a občas se uchyluje i k hodnotným radám pro domácnost, získal potřebná doporučení k nákupu bezpečných potravin.

Do samoobsluhy byl v rámci omezeného počtu nakupujících vpuštěn spolu s dosud mu neznámou kráskou, v žargonu znalců takzvanou Novinkou. Rázem se zamiloval na první pohled. Vlivem halící roušky mu sice nebylo dopřáno plně si vychutnat její tvář, nicméně zlostné veliké oči v kombinaci s přívětivou zadní partií svědčily o jejím přímočarém charakteru.

Podle Františkova mínění bylo již načase se po zimní odstavce zamilovat a obnovit toužící sny. Ten poslední sen dnes nad ránem údajně nestál za nic. Byl o nestíhání. Všechno mu ujelo, nic nestíhal, všude přišel pozdě. Nechutné!

Přestože na pomocném papírku disponoval pečlivě utříděným seznamem proviantu, na výběr zboží se příliš nesoustředil. Bezděčně následoval ono vzorové pozadí a bedlivě trasoval jeho cestu mezi regály. Stále za ním, mu v patách. Byl si jist, že si toho neznámá vyvolená všimne. Nabyl neklamného přesvědčení, že ji to potěší.

Ke kolizi došlo v zelenině, kde jí u brambor zavazela svým velkokapacitním vozíkem.

„Nezavazujte!“ promluvila zastřeným hlasem.

K dalšímu významnému setkání došlo u krmiva pro kočky, kde opět vědomě nestihl vozík včas odtlačit mimo její trasu.

Vyslala mu kontaktní signál: „Jděte mi z cesty!“

Povzbuzen tímto rozkošným flirtem nepřestal napodobovat její spotřebitelské chování, čímž se mu koš plnil bez jasných nákupních pravidel. Uvědomil si, že procesy je nutno v pandemii systémově řídit. V úzké chodbičce mezi mrazíci pupty se proto kavalírsky omluvil a požádal o odbornou konzultaci.

„Nevíte, mladá paní, jak poznám vepřovou krkovicí?“

„Je to napsáno na obalu.“

„Ach, opravdu,“ vyjádřil opravdové překvapení a pozval ji na seznamovací kávu.

„Pokud jste si nevšiml, všude je zavřeno,“ pronesla sarkasticky. „Kávu si můžete dát doma a sám. Já bych k vám již nikdy nevkročila. K závadovým lidem nedocházím. Mám s vámi tu nejhorší zkušenost.“

„Ale to snad ne. Proč nejhorší?“

„Zřejmě trpíte paměťovými výpadky a nic vám nedochází. Asi jste na něco podstatného zapomněl.“

„Paměťovými výpadky? Zapomněl? A na co?“

„My se přece známe, ne? V práci jste mě obtěžoval podstrkováním sladkých psaníček, což se bohužel neobešlo bez trvalých následků v podobě neveselých vzpomínek a pocitů trapnosti. Pravděpodobně jste už pozbyl i duševní svěžesti.“

„Tušil jsem to,“ zmateně zamumlal ve skrytu ochranné roušky, aby zakryl, že to vůbec netušil. „Ovšem ty vaše pohádkově čokoládové oči. Už tehdy jsem se do nich bezhlavě zamiloval. Budiž mi to omluvou.“

„Dejte mi pokoj. Žiji spokojeně, nic mi nechybí a po vašich naučených lichotkách opravdu netoužím. Pokud vím, nedávno vám utekla manželka, čemuž se pranic nedivím.“

„Mohli bychom...“ pokračoval František, tentokrát poněkud rozpačitě, neboť se rozpomněl, jak to vlastně bylo. „V karanténě se sice stýkat nemůžeme, můžeme si ale psát zamilovaná psaníčka. Telefonování nedoporučuji, jelikož vede k formálním banalitám a oslabuje čisté city. Psáním však mohu odčinit svá upřímná provinění, způsobená tehdy nepřejícnými vlivy sobeckého prostředí.“

„V karanténě či bez karantény, já se s vámi stýkat nehodlám. A rozhodně si nepřěji dopisovat ani telefonovat,“ prohlásila rezolutně a učinila svým pojízdným košíkem pohyb směřující k vynucenému uvolnění cesty mezi regály, což mohlo Františkovi ublížit.

„V psaní ale vynikám, hlavně v době pandemie...,“ stačil ještě stísněně vykřiknout, než byl nucen prudce uhnout před nákupním vozíkem, agresivně tlačným.

II.

Cestou domů ze samoobsluhy byl František Skřivánek natolik zaměstnán myšlenkami na ono zvláštní setkání, že si z jedoucího automobilu stačil povšimnout pouze zpustlého kostelníka Bakaly, který přede dveřmi svého domu nedisciplinovaně kouřil bez roušky. Mimochodem později si Bakala stěžoval, že kouřil, protože postrádal plán krizového vývoje.

„Jak to, že mě v tom pečlivém rouškatém zahalení rozpoznala?“ kladl si František zásadní otázku, na niž však neu měl jednoznačně odpovědět. Ženy si prý všímají očí, rukou a hlasu. Bohužel o tom dosud neměl hodnověrné empirické informace a výzkumnou analýzu, kterou v této věci prováděl, se mu zatím nepodařilo dokončit pro nedostatečné množství zkušebních žen. Jisté poznatky však přesto měl, a ty napovídaly, že některým se líbí jeho oči v barvě polní chrpy, kdežto ruce je vůbec nezajímají. Jiné naopak upřednostňovaly jemné ruce, ale zase nereagovaly na promyšlené hlasové

svody. Část ovšem připustila, že má vábný uklidňující hlas, nicméně si překvapivě nepovšimla očí, které považoval za svou nejsilnější zbraň.

„Musím ji dohledat a zeptat se zpříma,“ zakončil ono rozporuplné rozpoložení a současně si v tomto případě předsevzal „podruhé vstoupit do stejné řeky“. Následně v klidu a štěstí opuštěného domova sprádal příslušné dobovačné plány, až ho napadlo pochlubit se starému příteli Janu Slavíčkovi, který se právě vrátil z dočasného pobytu v Massachusetts.

III.

Nedávný pobytatel v Massachusetts Jan Slavíček v Americe dlouhodobě strádal v oblasti svobodného citového rozvoje. Již před lety byl tamní situací donucen se dobrovolně vzdát sváděcí praxe, jelikož se zabydlel u americké vdovy po armádním důstojníkovi z Bostonu, aktivní šestibojařky Anny Solovjov. Její manžel z neznámých důvodů spáchal úspěšnou sebevraždu hned na první pokus. Vděčil prý za to kvalitní civilní pistoli české výroby.

Po příletu do vlasti se Slavíček radostně uchýlil do izolace ve staré dobré domovině, neboť vdova Solovjov nebyla zdravotně pojištěna, což narušovalo jeho představu o dobře zaopatřené vdově. Nyní pokojně přebýval v povinné karanténě v rekreační chalupě po svých rodičích, situované v malebném prostředí nad strání pod lesem.

Dostudovaný žurnalista Slavíček skromně prohlašoval, že mu Bostoňané vděčí za vykoupení toaletního papíru a zbraní. Údajně ho prý v minulosti náhodou natočila místní zpravodajská televize v drogerii při odběru většího množství toaletního papíru a nedávno ten archivní záběr zopakovala, což mělo za následek jeho vykoupení. Zbraně si pak opatřili, aby své zásoby ubránili. Když mu bylo naznačeno, že by měl od drogistů požadovat propagační provizi, prohlásil, že

až se vrátí, tak je zažaluje, aby si udržel přízeň médií a měl pevnější pozici pro vyjednávání. Případně zažaluje i místní autority, celkem jedno za co, neboť se vždy něco najde, stane se miláčkem médií a bude se vyhřívat na výsluní zájmu zapátrých amerických vdov.

IV.

František Skřivánek převezl starého kamaráda a spolužáka Jana Slavíčka z letiště přímo do bezpečí izolační chalupy nad strání pod lesem teprve nedávno. Slavíček si nadšeně všiml, že disciplinovaní spoluobčané v náhubcích mají cosi společného, vypadají prý jako přerostlí mloci. Později uznal, že některým to zahalení sluší, například panu prezidentovi.

Cestou míjeli obchod, u něhož se pod reklamním pouštěm „Prodej sudového vína otevřen a neomezen“ tvořil pořádaný zástup ve dvoumetrových rozestupech. Americký Čech Slavíček to vysoce kvitoval a pochvalně se vyjádřil o místní nenásilné disciplině. S uspokojením rovněž konstatoval, že výdejna vína je zde právem považována za obchod s potravinou. Podívoval se však nad tím, že Kavárna Otevřel má zavřeno, kdežto Domácí potřeby Zavřel má otevřeno.

V.

Pokojně izolovaného spolužáka Slavíčka o své milostné pletce v samoobsluze František informoval telefonicky.

„No a?“ lhostejně reagoval Slavíček, jenž na zkušebním pobytu v Bostonu odvykl hodnotné konverzaci.

„No co, no a? Měl jsem nekvalitní sny!“ postěžoval si František popuzeně.

„No budiž a nastala nějaká změna?“

„Nastala. Nastal pozitivní posun. Zdálo se mně, že jsem již nic stihnout nemusel a nikam spěchat nechtěl. Ideální

situace. Vyvíjí se to pozitivním směrem v tom nouzovém stavu.“

„Ano, také si myslím,“ vyjádřil konečně Slavíček pochopení pro Františkův flirt. „Ovšem bez té múzy v samoobsluze, nevím, nevím!“

„Limitovala mě ta ústenka, proto jsem byl nucen postupovat dle nouzového plánu a orientovat se výhradně podle vyhlédnuté zadní partie,“ s hrdostí popisoval svůj příběh František.

„Zadek je vpravdě důležitým orientačním ukazatelem,“ v odpověď konstatoval Slavíček. „Symbolem dnešní doby totiž není rouška, nýbrž orientované pozadí!“

VI.

I přes optimistické prognózy vývoje snového repertoáru František občas podlehl skepsi. Propracované jarní sváděcí techniky vzaly za své. Protipandemická opatření ohrožovala celý řetězec kavárenských procesů a ponechávala sváděné bez žádoucího povšimnutí. Množily se oprávněné pochybnosti o účinnosti svádění v rouškách. František nabył dojmu, že mu respirátor ze staré autolékárničky nesluší a módní designovou roušku na míru mu nemá kdo zhotovit.

„Vůbec nevím, za jaký konec to vzít, čeho se chytit, jak zahájit obnovitelné lichotky,“ rozhořčeně si stěžoval Slavíčkovi do telefonu. „Tu tíhu odpovědnosti si nikdo neuvědomuje, nikdo netuší, jak je těžké dostat cti spravedlivého svědce.“

„Nic jednoduššího neznám. Počíhej si na ni před domem s kyticí upřímných květů a zazpívej jí dojemný trylek o nenaplněné lásce mongolského chlapce v poušti Gobi, nejlépe v mongolštině,“ radil Slavíček.

„Nevím, kde bydlí, co dělá, kde pracuje,“ rozhorlil se František.

„Tak číhej před samoobsluhou.“

„To už jsem zkoušel,“ zachmuřeně odvětil František. „Senioři mě tam obvinili z pokusu o nepovolené vniknutí do prodejny. Jejich předák profesor Volavka mladší mně kulantně naznačil, ať jim nelezu do zelí. Nastal prý jejich vyhrazený čas.“

2. kapitola

I.

Na radu kamaráda Slavička se František Skřivánek rozhodl oslovit výrazné kavárenské osobnosti a k situaci zaujmout naléhavé kritické stanovisko. Nejvhodnější formou se jevila diskuzní platforma souhlasných názorů diskutovaných metodou nesouhlasné videokonference.

Výzvu přijala řada odborníků, nicméně se překvapivě vyskytli i tací, kterým byl nesouhlasný konstruktivní přístup lhostejný. Bez omluvy se například nezúčastnil Josef Ptáček, spravedlivý svůdník, jenž sice nebyl pozván, ale od kterého se očekávaly rozumné podněty k rozvolnění restriktivních opatření.

Co se týče Josefa Ptáčka, stejně jako Jan Slaviček byl Františkovým spolužákem z gymnázia. Ptáček už ve škole vynikal podnětnými nápady a přímou cestou k cíli. Na jeho popud například založili fotografický kroužek pod odvážným názvem „Songbirds“. Celoškolský výbor SSM tehdy odmítl převzít nad fotokroužkem záštitu a poskytnout požadovanou fotokomoru s odůvodněním, že tam hodlají kopírovat fotografie z nepovoleného naučného časopisu pro mládež Playboy. Přejmenování fotokroužku na politicky korektnější „Pěvčie ptíčky“ nepomohlo, nicméně jim bylo alespoň doporučeno, obrátit se na Okresní výbor Národní fronty. Nakonec se jich ujal vedoucí kroužku mladých fotografů ve Svazarmu nadporučík Mikuláš Syčák, který však po nich požadoval další a další nepovolené časopisy lechtivého obsahu ke kopírování, takže byli nuceni svůj talent zahodit a činnost ukončit.

Josef Ptáček a František Skřivánek, mužové pera a nerozluční kamarádi z gymnázia, mimo jiné také vešli ve známost pořádáním oblíbených literárních soubojů. Jejich první tur-

najové téma znělo „Černá šelmička“, přičemž Skřivánek psal o rodinné domácí kočce Jiřince, kdežto Ptáček pěl o vyspělé spolužačce Vlastě.

Po ukončení studia se pozvolna počali názorově rozcházet, takže se přestali scházet a každý pokračoval vlastní cestou rozvoje. Zatímco Ptáček rozvinul svůj akční rádius v továrně, kde pracoval v pracovní době, Skřivánkovým revírem se stala kavárna, kde působil i ve volném čase.

Jan Slaviček k nim přibyl až později coby nový spolužák, který uměl mongolsky, neboť pocházel ze smíšené ornitologicko-pěvecké rodiny, která trávila několik let v poušti Gobi. Jeho otec Slavoj Slaviček tam ve službách mezinárodní protiepidemiologické nadace zkoumal zaniklá hnízdiště vzácného ptáka dropa, přičemž si nevalně polepšil valným nálezem trusoviště vyhynulých plazů Olgoj Chorchoj a vokálně nadaná maminka vyučovala místní pastevce zpěvu v jejich rodném jazyce, neboť se ho naučila dříve než oni.

Příchodem nového studenta Jana Slavička byl tehdy na škole oživen pozitivní dekadentní duch. Vzniklo trio přátel, pedagogickým sborem oceňované coby známé tři firmy, mezi studenty pak neformálně přezdíváno „Zpěvné ptactvo“, neboť uměli optimisticky zazpívat mongolské písně o lásce.

II.

Se Slavičkovým návratem do staré vlasti se nyní bezesporu rozšířil mezinárodní rozměr zamýšlené kritické videokonference shodných názorů. Americký Čech Jan Slaviček se přiznal ke studiu investigativní žurnalistiky, tudíž se dobrovolně chopil moderování.

K diskuzi přizval i českého Původního Američana Joe Nightingalea^{*)} z Prahy, s nímž se v minulosti několikrát setkal ve věcech společného zájmu. Američan byl rozhořčen

*) Nightingale – angl. slavík.

počináním pražských radních, kteří uzavřeli dům veřejného odpočinku v Holešovské tržnici, takže se logicky stal očekávaným přínosem a jeho názor měl patřičnou váhu.

Výzvu k nesouhlasné videokonferenci, primárně organizované Skřivánkem a Slavíčkem, přijala řada osobností. Účast například přislíbil lékárník Jindřich Váhal za lékové odborníky, rozvodový advokát Svetožár Kukučka za Kruh přátel rodinného hnízda, invalida kaskadér Daniel Hnízdo za nezaměstnané architektky, specializovaný herec Oleg Oli Hardiman za kulturní frontu či podnikatel v oboru seznamování přes inzerát Nicolas Sytchak.

Neúčast nepozvaného Josefa Ptáčka nebyla oficiálně připomínána, nicméně většinový názorový proud z opatrnosti rozšířil vysvětlující kuloárovou informaci o uražené ješitnosti jisté nejmenované osoby. Svého času totiž Ptáček vývojově ustrnul na pozici svůdníka a dosud nebyl povýšen do hodnosti svůdce. V minulosti mu sice propůjčili titul Spravedlivý, ten však nebyl validován, protože o to nepožádal, jelikož nevěděl, že žádat má. Díky tomu setrval v nehodnotném postavení nevalidovaného svůdníka, zatímco většina jeho soupeřů již povýšila na spravedlivé svůdce.

Náhradou za Ptáčka měl být původně povolán rakouský státní občan Hermann Teplý. Jeho pozvání však bylo odvoláno, neboť panovala neověřená obava, že je svůdníkem obojakým. Tento rodák z Teplé na Karlovarsku, původním jménem Heřman Teplý, se totiž odstěhoval do Warmersdorfu, upravil si jméno, přestal pracovat a stal se rentiérem, což bylo shledáno kontroverzním.

Konferenci proto posílil jiný internacionál, zasloužilý hornorakouský horský svůdce Vladivoj Tripper^{*)}. Jeho akční rádius se soustředil na oblast v okolí Dachsteinu, kde byl společensky oblíben a místními horaly familiárně oslovován „Schöne Tripperchen“^{**)}.

*) Tripper – něm. kapavka.

**) Schöne Tripperchen – něm. hovorově krásná kapavečka.

Za nezaslouženě opomíjenou oblast školství byl přizván zasloužilý pedagog tělesné výchovy profesor Jiří Volavka nejmladší, jehož popudlivý otec Jiří Volavka mladší, taktéž tělesný odborník a doyen sboru prostopášných seniorů naléhavě žádal, aby mohl na konferenci vystoupit jako první řečník. Nakonec nevystoupil vůbec, neboť jeho rozhořčení bylo natolik silné, že zapomněl, čeho se týká. Základní myšlenky onoho projevu však později v kostce shrnul jeho syn.

III.

Profesor Jiří Volavka mladší používal konspirační jméno Orel. Na konferenci chtěl pravděpodobně promluvit o svých neblahých zkušenostech se Sokoly a vytvořit jasnou paralelu mezi nimi a současným neutěšeným stavem. Alespoň se tak za něho stručně vyjádřil jeho syn, Jiří Volavka nejmladší.

Volavka mladší alias Orel se před dvěma lety intenzivně připravoval na všesokolský slet v Praze. Poctivě cvičil, dobrovolně si přidával zátěžové dávky, zdokonaloval se v konverzaci a důkladně studoval doporučenou literaturu pro dospívající mládež *Paměti Giacoma Casanovy* i *Dona Juana memoáry lásky*. Po roce náročných příprav vše přišlo vniveč, neboť ho ze Sokola vyloučili. Obávali se o zdar sletu vlivem Orlova neblahého působení na přední Sokolky, které bývaly jeho studentkami.

„To si nikdo z nich nedovede představit, jaké to je, po roce odříkání všechno zahodit!“ vyjadřoval se tehdy zdrceně na mikrofon chápajících sociálních sítí. Nyní chtěl pravděpodobně tuto myšlenku zopakovat.

Účastníci videokonference na dálku smutně konstatovali, že mu rozumí. Přes svého syna jim tím zprostředkovaně vzkázal, že dobře ví, jak těžké to nyní svůdci mají.

Pamětníci zaznamenali, že ani po vyloučení ze Sokola se nezdolný profesor Volavka nezlomil a založil nespokojenou opoziční platformu mladších sokolíků, jimž sice bylo závis-

tivými kruhy spíláno do starých prostopášníků, oni sami se však nazývali „Zachovalou omladinou“.

„Mužnou silou k mladosti!“ často hřímal seniorský předák Jiří Volavka mladší uprostřed svých příznivců. „Láska a mladost“ hlásal jejich prvomájový transparent na znamení, že přichází svůdců čas. Skutečností ovšem je, že okruh jejich příznivců nebyl příliš početný. Údajnou příčinou byl negativní postoj zahrádkářů, kteří tvrdili, že vyznávají jiné hodnoty. Najali si dokonce analytika evropských hodnot, který je ujistil, že zahrádkářské hodnoty se s hodnotami svůdců neslučují.

V jejich středu přesto dlouho vynikali uznávané veličiny, jako byl podlahář Podlaha, horský turistický svůdce Vladivoj Tripper v českém prostředí znám jako Tripy, či přespólní běžec Bujný, který bohužel obrátil, zamiloval se na inzerát a stal se mírným jako zahrádkářský představený Milíč Beránek, jehož uprchlou manželku si namluvil.

I přes svoji dobrotu byl zahrádkářský vůdce Milíč Beránek na Volavkův spolek značně rozladěn. V rozhořčeném rozpoložení dokonce adresoval Ministerstvu životního prostředí stížnost na úmyslné zlehčování názvosloví některých seriózních rostlin. Vyjádřil obavu z populistického přepisování názvů. Jako příklad uváděl Vstavače mužského, jenž prý byl Volavkovou rozkuráženou partou potměšile nazván Stavěčem mužským v jasně znevažujícím kontextu. Jasmín nahokvětý pak snad dokonce přejmenovali na Tanečníka u tyče.

Ministerstvo Beránkovu stížnost vyhodnotilo za natolik závažnou, že ji raději postoupilo Senátu Parlamentu České republiky, neboť prý nedisponuje dostatkem kvalitních odborníků na danou problematiku.

Bývalý velkopopovický senátor doktor Svetozár Kukučka tehdy v příslušném senátním podvýboru všechna obvinění bagatelizoval a označil je za „desinterpretačnú burinu“. Mistrně přitom využil rodné slovenštiny, aby svému tvrzení dodal nepochybné autority.